

Bilag 9.

INDUSTRIRÅDET

Den 3. marts 1977.

Industrirådet anerkender, at det februarforlig, hvorom der nu er skabt enighed, tilsigter en styrkelse af industriens konkurrenceevne og dermed beskæftigelsen ved at holde igen på omkostningerne.

Men det må beklages, at den lettelse, industrien har følt ved råenergiavgiftens bortfald, nu blandes med nye bekymringer over, hvorledes en el-afgift på 2 øre pr. kwh vil påvirke omkostningsforholdene i de producerende virksomheder. Selvom lovforslagets § 11 sætter en øvre grænse for afgiften på 100.000 kr. årligt, hvilket utvivlsomt vil lette byrden ved den nye afgift for en del af landets største industrivareeksporterende virksomheder, så kan det ikke undgås, at en sådan produktionsafgift danner en farlig præcedens på et tidspunkt, hvor dansk industris konkurrenceevne endnu ikke har overvundet oliekrisens virkninger.

På grundlag af foreliggende statistiske oplysninger må det skønnes, at industrien kommer til at bære ca. 70 mill. kr. af el-

giftens totale provenu, og det kan forudses, at metalforarbejdende industrier og sten-, ler- og glassektoren samt specielt kalk- og teglværker rammes hårdt, idet det for små og mellemstore virksomheder kommer til at dreje sig om op imod 10 pct. forhøjelse af el-omkostningerne, små og mellemstore virksomheder bærer jo den fulde belastning.

Industrirådet har derfor den opfattelse, at produktionen burde friholdes, men subsidiært skal man anmode udvalget om at overveje at give en dispensationsmulighed for mindre virksomheder, der kan dokumentere, at de rammes urimeligt hårdt f.eks. med over en vis promille af omsætningen. Da elforbruget er den energiform, der har vist den stærkeste vækst, fordi man ofte kan sætte lighedstegn mellem rationel produktion og el-anvendelse, kan man befrygte, at elafgiften kan bevirke en forvridding af industriens energiforbrug til skade for konkurrenceevnen i fremtiden.

Med venlig hilsen

Ove Munch.

Til folketingets skatte- og afgiftsudvalg.